

for 8. December har Universitetets Rektor, Professor Jungersen, imidlertid udtalt, at denne Husorden i dette Tilfælde sikkert ikke kunde komme til Anvendelse. „De maa huske paa“, sagde Professor Jungersen til Intervieweren, „at det drejer sig om en offentlig Forelæsning, hvor alle og enhver kan gaa ind. Tilmed var der vistnok en Mængde Tilhørere til Stede, som intet havde med selve Universitetet at gøre, og udenfor de akademiske Borgeres Kreds har vi absolut intet at skulle have sagt. Alligevel har Konsistorium under 9. December ladet følgende Meddelelse opslaa paa Universitetet: „Universitetet udtaler sin alvorlige Misbilligelse af de den 6. ds. i Anneksets Auditorium A stedfundne grove Uordener. I Gentagelsestilfælde vil der blive skredet ind mod de paagældende.“ Hermed mener Universitetet, at man i Gentagelsestilfælde vil relegere Studenterne eller for en Tid formene dem Adgang. Men efter de gældende Reglementer har Universitetet kun Myndighed over de studerende; overfor de ikke-studerende, som søger Universitetets Forelæsninger, har Universitetet, som Rektor udtrykker det, absolut intet at skulle have sagt.

Jeg tillader mig derfor at spørge: Skal da de ikke-akademiske Borgere være privilegerede Ordensforstyrreere paa Universitetet? Eller skulde Optøjerne bære den bedste Frugt, at Universitetets Læresale lukkes for Ikke-Studenter?

Den videnskabelige Lærefriheds Udøvelse paa Københavns Universitet har for det hele Land en saa eminent Betydning, at denne Lærefriheds voldsomme Undersøelse forleden efter Skøn meget vel berettiger den Forespørgsel, vi har stillet. Vi har spurgt den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, under hvem Universitetet sorterer, hvad han agter at foretage sig for at forhindre fremtidige Forstyrrelser. Vi beder den højtærede Minister om at forunde os et Svar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Man har fra alle Sider været i høj Grad enig om at beklage, at en af vort Universitets Høresale forleden blev Stedet for tumultuariske Optrin af en Art og Voldsomhed, som hindrede en Privatdocent i at holde en offentlig Forelæsning. Jeg kan fuldt ud slutte mig til Ordføreren for de ærede Forespørgere i Kravet om, at man maa søge, om det er muligt, at hindre en Gentagelse af saa-

danne Optrin. Maa jeg til en Begyndelse blot udtale, at jeg deri, at den offentlige Mening utvetydigt og klart har givet sig til Kende i denne Sag, allerede ser en betydelig Garanti for, at en Gentagelse ikke er sandsynlig.

Naar der nu i denne Sag er rettet en Forespørgsel til mig som Kultusminister, altsaa til det Ministerium, hvorunder Universitetet sorterer, vilde jeg kunne begrænse mig til et overmaade kort Svar ved at sige, at jeg anser Universitetet for at være i Stand til paa fyldestgørende Maade, og for saa vidt det overhovedet lader sig gøre, at sikre sig imod Gentagelse af et saadant Optrin, men jeg har henvendt mig til Universitetets Rektor i Anledning af denne Forespørgsel for om muligt fra hans Side at faa et Udtryk for, hvad Universitetets Ledelse mener om hele denne Sag.

Universitetets Rektor gør i sin Svarskrivelse til mig opmærksom paa den offentlige Henvendelse, der er sket, og som den ærede Forespørger citerede for et Øjeblik siden. — Det hedder udtrykkelig i denne, at Konsistorium enstemmig har vedtaget følgende Udtalelse: at i Gentagelsestilfælde vil der blive skredet ind mod de paagældende. Heraf maa man dog drage den Slutning — hvis denne Udtalelse ikke skal være blot et Slag i Luften —, at Universitetets Ledelse vil være beredt paa, om den i den kommende Tid øjner Mulighed for en Gentagelse af dette Optrin, at faa Midler i Hænde til at skride ind mod Urostitterne. Jeg finder det meget vanskeligt paa det nuværende Stadium nærmere at udforme hvordan — og dette finder jeg i hvert Fald ikke er Ministeriets Sag. Eet Tilfælde er dog kun eet Tilfælde, een Svale gør ingen Sommer, eet Tilfælde betyder ikke, at nu almindeliggøres noget saadant paa vort Universitet, og jeg vilde anse det som noget, jeg vilde betegne som utidigt, om jeg som Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet vilde foreskrive Universitetet, hvilke Midler der skulde anvendes, hvordan Universitetet vilde imødegaa eventuelle Gentagelser af et saadant Optrin.

Men Rektor berører i sin Svarskrivelse til mig et andet overmaade vigtigt Forhold, og han berører det i Anledning af Forespørgselsens Ordlyd. Der tales i denne om Forstyrrelser af den videnskabelige Lærefriheds Udøvelse, og i Anledning af dette skriver Rektor følgende til mig: „Ifølge min Opfattelse, som jeg formener deles af Konsistoriums store Flertal, maa den endelige Bedømmelse